

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

ДВЕ СЕСТРИ

chitanka.info

В нощта преди идването на Новата година земята е покрита с бяла снежна покривка. Горе на небето трепкат звезди, а долу блести снегът. Светло е като ден. Надалече се виждат черните сенки на дърветата. Сегиз-тогиз от близкото село се чува кучешки лай. Там хората спят и сънуват утрешния радостен празник.

Към полунощ, малко преди да звънне дванадесетия час, накрай селото излезе стара жена. Тя беше висока, суха и прегърбена. За да не падне от слабост, се подпираше с патеричка. Облечена беше в дрипи. От главата ѝ се спущаха бели коси.

Тя крачеше, спираше се от време на време и гледаше напред, сякаш чакаше някого. След миг нещо профуча пред нея. На близкото дърво кацна бухал.

— Буху! Буху! — рече бухалът. — Какво? Заминаваш ли? Заминаваш ли?

— Заминавам — отвърна бабичката. И после попита: — А къде е сестра ми? Иде ли вече?

— Иде! — избуха бухалът. — Погледни напред. Ей там, хе-е-е!

Бабичката погледна. Далеч по равния сняг се мяркаше светлина. Светлината идеше все по-близо и по-близо.

Бабичката се спря. Срещу нея профуча шейна, возена от два елена. В шейната седеше млада, хубава жена. На главата ѝ светеше корона. Златошита шуба подкрепяше русите ѝ коси. Жената съзря бабичката и дръпна юздите на елените. Шейната спря.

— Коя си ти? — попита младата жена.

— Аз съм тази, която ти ще бъдеш след дванадесет месеца — тихо отвърна бабичката.

— Ах, сестро, мила! — извика младата жена — Ти ли си? Колко си остаряла, сестрице!

— Не се чуди: и ти ще остарееш като мене — отвърна бабичката. — Така ни е отсъдено — само дванадесет месеца да живеем. Лани и аз бях като тебе. Помниш ли? Но тук има много нещастни хора. Трябваше да им помогна. С короната си купих хляб за гладните. Затова главата ми е открита. Облякох голите с царската си дреха — и ето ме в дрипи. Изтрих сълзите им с русите си коси — и косите ми от скръб побеляха. Сега съм бедна и стара. Безсилна съм вече. Върви, сестрице, бързай! Отнеси радост на хората — те те чакат. Дано благослови Господ пътя ти.

Бабичката млъкна.

— Буху! Буху! — обади се пак бухалът. — Да вървим ли?

— Да вървим! — повтори бабичката и закрета из дълбокия сняг.

А младата жена вдигна юздата, припнаха пак елените и шейната се понесе напред.

Скоро откъм селото екнаха радостни викове. Децата със сурвакници в ръце посрещнаха светлата гостенка — Новата година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.